

İlhami adını verdiğim bir ruhla aynı evde yaşıyormuşum. Kendimi ona teslim ettiğimde işlerimin rast gideceğini söyledi, bugüne kadar aklıma gelen şeyleri o öğretmiş hep bana. Her şeyde bir pencere olduğunu da o öğretti.

Günlerimin yalnızlık içinde geçtiği zamanlardı. Genelde işten eve gelip uyuklamak dışında hiç bir şey yapmıyordum. Hemen her şey vızıldıyordu etrafımda ve ben kimsenin üzerinde düşünmediğini sandığım bazı meselelerle ilgili derin düşüncelere dalıyordum. Ruhum ayna gibi her şeyi geri yansıtır ve kendimi her şeyden yansıyan ışık gibi görüyordum.

İşte İlhami ile rüyamda karşılaşmam da yansıyan bu ışığı farkettikten sonra oldu. Bir akşam yine işin yorgunluğundan kanepede erken bir uykuya teslim olmuşken ve evimdeki her nesneyi bir pencereden görürken, o çıkageldi. Pencerenin gerisindeki ışık için hayli genç bir adam. Bana benzediğini söyleyemem, sadece tanıdık bir siması vardı. Adını sormayı unuttuğum, daha doğrusu bana o fırsatı bırakmayacak kadar samimi davrandığı için öğrenemedim. Onun için uyanıklık zamanlarımda İlhamı adını verdim, uykudayken zaten isme ihtiyacım yoktu.

İlk zamanlar aklıma yapmam gereken bir şey geldiğinde ve kendi başına yaşayanlardakilere has o tembellik üzerime çöktüğünde onu hatırlayıp, bana kuvvet vermesini isteyerek işleri yapabiliyordum. Hiç olmadığı kadar zevkli oluyordu o zaman işler. Kendimi kaptıracak kadar zevkli. Sonraları nesnelerin ardındaki ışığın beni cezbetmekten öte, nesnelere hükmedebileceğini gördüm.

Süt içmem gerektiğinde canımın istemesi yetiyordu. Süt elime değil, dilime, hatta tüm bedenime yayılıyordu. Süt içmek istediğimde süt, kitap okumak istediğimde kitap oluyordum.

Bir zaman böyle devam etti. Eve gelip kanepeme uzanmak ve aklıma gelenleri İlhami'ye havale etmek dışında hiç bir şey yapmıyordum. Sadece diğer insanlara karşı olmuyordu istediklerim, zaten onlarla pek muhabbetim yoktu. Bir de hemen her şey değersiz gelmeye başlamıştı, insanın böyle bir durumda yapabileceği şeyleri altalta sıraladığında hiç birinin ilgisini çekmiyor olması çok ilginç. Nihayetinde hepsi bir geliyordu, bir fakirin kuru ekmeği de, bir zenginin kuş sütü eksik sofrası da sahibine ancak aynı zevki verebiliyordu. O sebeple ben de sadece her gece içtiğim süt ve okuduğum kitapla alabiliyordum her nesnenin hazzını...

İşyerimde de öğreneceklerimi öğrenmekten, İlhami'ye insanların zihnini kurcalamaya dair taleplerde bulunmaktan kaçınıyordum. Halbuki bunun mümkün olduğunu bana bir kaç kere insanların zihinleri okutarak kendisi göstermişti. Sadece bir pencerenin ardından onlarla konuşuyor gibi yapıyor, onlar da bana sanırım cevap verir gibi yapıyorlardı. Zaten bilmek istediklerimi dilemem yetiyordu, soruyu sorduktan en fazla birkaç gün sonra öğrenmiş oluyordum, yine de hiç bir şeyin önceki gibi bir kesinliği yoktu...Ve işte hepsi bu, insanın istediği her şeyin, sonunda ancak bir pencerenin gerisinden görülebileceğini ve ulaşılabilen bilginin kesin olmadığını her an farkediyordum.

İlhami'yle rüyalarımda görüşürdük. Bana bazen o gün pencerenin gerisinden izlediğim hikayeleri gerçeklerini anlatırdı. Bazı günler otobüse okuması yazması olmadığı için yanlışlıkla binip, nereye git-

tiğini bilemeyen yaşlı bir teyze olurdum, bazı günler açlıktan midesi yapışmış bir köpek ve bazı günler o köpeğin yerden kazarak bulduğu kemik...

İşyerimde sükunetime benden başka kimse hayran olmazdı. Aslında geçmiş bile pencerenin gerisinden olduğu için hatırlamıyorum ama herhalde önceden böyle değildim. Pencereyi ve ardındaki ışığı keşfettikten sonra hiç bir şeye kızamaz oldum. Yine de insanlar bana değişmişim gibi davranmıyor, sanki her zaman böyleymişim gibi duruyorlardı.

Ben derken acze düştüğümü de o zaman farkettim. Yalan söylüyordum *ben* derken. Geceleri her şey olan bir insanın gündüzleri bir *ben* olarak ortalıkta dolaşması hayli zordu. Yine de insanlara kolaylık olsun diye *ben* diyordum, gördükleri bir beden olmalıydı etraflarında dolaşıp duran. Bana *sen* gibi davrandıklarına göre, onlara *ben* gibi davranabilirdim.

Bir gece İlhami kayboldu. Geldiği gibi gitti. Hiç haber vermedi ama gittiğinden ve gelmeyeceğinden emin oldum. Cennetteki aylarım da bu şekilde sona erdi. Artık pencereyi göremiyor ve nesnelerin ardından gelen ışıktaki kaybolamıyordum. Yine herkes gibi kendimi nesnelerin peşinde değiştirirken, onları hallerinin farkını takip ederken görüyordum. Nesneler uğruna üzülen ve didinen bir insan olmuştum yeniden. İnsanlarsa önceki halimde olmadığım kadar sinirli ve huysuz olduğum halde, normal halim buymuş gibi davranmaya devam ediyorlardı.

Nereden gelip, nereye gittiğini bilmediğim arkadaşım bende yaşadığım her şeye dair tek bir iz bıraktı: Hala canım süt istediğinde kendimi süt bardağının içindeki bisküvi gibi hissediyorum. Bu da bana İlhami'nin onu unutmayayım diye bıraktığı hediye sanırım.